

A les 16.30, Enri- que ha quedat a la seu de la CGT per a preparar tot el material per a la manifestació de les sis de la vesprada, a la qual no els volien deixar acudir. “Finalment i per ordre expressa de Madrid, UGT i CC OO han acceptat que acudim de forma unitària amb ells. La socialdemocràcia ha fet que les estructures dels sindicats majoritaris es vagen burocratitzant progressivament i nosaltres, quan un company té un problema laboral la muntem i forta, i d'això, la gent, se n'adona. La CGT és un sindicat en auge i per això no ens volen. Així com la

La resposta del joier: “No voteu el PSOE!”

lluïta és de classe o no és, un sindicat és revolucionari o no ho és”.

Arriba l'hora de la vaga i Chillida es posa al volant del cotxe que porta la megafonia durant tot el recorregut. No fa massa bona cara. Li agrada estar entre la gent, “és com a la pel·lícula *Víctor o Victòria*, quan el protagonista per a saber si és un home o una dona, ha d'anar al port a pegar-se amb un parell de païos; doncs, com que la cosa està com està i el meu sector és molt avorrit, necessite marxar, necessite eixir al carrer i pegar quatre bots davant la policia per a adonar-me que encara estic actiu”.

I el dia 28 de gener, ja se sap, lluita de xifres quant al seguiment de la vaga general: 90%, segons els sindicats; 30% segons el Govern, i 26%, segons la patronal. Enriquet té esperança en la plataforma que crearan els sindicats per a negociar la reforma laboral. “Esperança sí, però també una gran desconfiança envers UGT i CC OO”. **Joan Marí**

Un dia qualsevol

El contrapunt de la vaga general el va posar aquella gent que va acudir a la feina. En aquest cas, l'empleat d'una entitat bancària.

Hi ha molts cotxes i els autobusos van plens”. 7.30 am. Primers comentaris ambientals. Els serveis mínims de transport urbà s'estan complint. Insòlit però cert: “Aquest cop no els han permès tancar les cotxeres”. Robert Bailo, delegat de l'agència 0593 de La Caixa de Pensions i de Barcelona, situada al Passeig Maragall, es disposa a enfilar-se cap a Horta. “Aquesta vaga serà un fracàs” i Robert Bailo no pensa seguir-la. Els locutors de la ràdio insinuen ja la tònica del dia: una certa normalitat. Aquesta. A dos quarts de vuit—cada dia de bon matí— aquest home osserut amb aires de professor Tornassol, s'ajusta el llacet al coll tot just sortir de casa i treu del pàrquing el seu atrotinat quatre llaunes—d'un vermell tan ancestral com les banderes roges— que el conduirà, a través del pont de Calatrava, fins als confins de la seva zona bancària. Dijous, 27 de gener, l'horari de treball comença a les vuit del matí i es tanca a les vuit del vespre. Perquè dijous, els empleats de La Caixa cobreixen l'únic torn setmanal de tarda a canvi de fer festa els dissabtes al matí. Deu hores al

peu del canó. Operativa normal per a un dia excepcional: el client que ho vulgui ha de ser atès i els empleats penquen com de costum.

De camí cap a l'oficina, Bailo observa la diàfana llum d'un forn de pa que espera una clientela esporugida i els empleats de la gasolinera de Meridiana / Felip II servint petroli refinat als primers consumidors del matí. “La gent que pot se'n va a pensar, l'únic que passa és que són més prudents”. La prudència feia que, abans d'anar a fixar, molts treballadors aparquessin els cotxes lluny de l'empresa per evitar incidències desagradables a les rodes o als vidres. Bailo deixa el seu cotxe a la cantonada habitual. No té por. Més aviat recança. L'emprenyen aquesta mena de merders. L'inútil que resulta tot plegat.

—Sempre hi ha un moment que l'aigua passa del punt d'ebullició al punt de fusió i llavors s'evapora. Això és el que passarà amb aquesta vaga: s'ha preparat ràpid, malament, i produirà una gran frustració. Serà com un gest inútil al servei del monopoli sindical de CC OO.

Entre el gest de la vaga i el gest del

treball, alguns ciutadans van preferir gesticular a la neu enllaçant un pont insospitat. D'altres pragmàtics van negociar amb els seus empresaris treballar dissabte i convertir aquest dijous en festa laica. Bailo treballa i assumeix tots els matisos de la seva decisió. Segons l'últim diccionari normatiu aparegut al mercat, esquiol és aquell obrer que “quan els seus companys es declaren en vaga, continua treballant o reemplaça un obrer en vaga”. Segons la tradició popular, el malnom naixia el 1852 quan uns teixidors de Can Sala, a Manlleu, van negar-se a treballar i l'amo va decidir encomanar la feina als empobrits menestrals del poble de Santa Maria de Corcó, altrament dita l'Esquiol, gentilici que definiria des de llavors el pecat més reprovable de les classes actives. Esquiol és un terme que Robert Bailo espera escoltar durant la jornada de vaga general. No li queden ganades d'indignar-se. Ja fa més de vint-i-tres anys que Robert Bailo ha estat pagant successives quotes mensuals per contribuir a l'eclosió d'un sindicat “nacional, independent i de classe”. Avui, Robert Bailo milita a

la Federació d'Estalvi de Catalunya, vinculada a la Intersindical-Confederació Sindical de Catalunya, el tercer sindicat amb més implantació a La Caixa. Als seus cinquanta-dos anys, Bailo representa el perfil mitjà d'una generació d'empleats, provinents del catolicisme crític i la socialdemocràcia primerenca, que van transformar les relacions semi-feudals —treballadors fixes però obedients— de les entitats d'estalvi en pactes laborals i convenis estables. D'ordenança a auxiliar, d'auxiliar a oficial de primera i d'oficial de primera a delegat en tota mena d'oficines, perifèriques o centrals, primer a La Caixa d'Estalvis de Barcelona, després a la fusionada Caixa de Pensions... I en tots els seus ascensos, Robert Bailo s'ha mantingut fidel al seu sindicat. Perquè el sindicat també ha decidit que aquesta vaga no és la seva: la llibertat d'elecció ha estat l'única consigna que s'ha propagat des de la Intersindical-CSC, una organització contrària a la reforma del mercat laboral però especialment farta de sumar-se a una vaga unilateral de CC OO i UGT que no serà "ni útil per als treballadors ni transparent en les seves finalitats".

A les 8.00 am, Robert Bailo fica la clau al pany i es felicita, prou sorprès, que no hi hagin ficat silicona. Als dits només li queda el regalim oliós del Tres en Uno que ell mateix hi havia escampat la nit abans. Una bona empastifada de Tres en Uno a les portes de les oficines impediria l'acció efectiva de la silicona tot i que els piquets de matinada saben per experiència que, amb un singular *mecanno* d'escuradents, els panys de les oficines es converteixen en una massa siliconada que tan sols pot obrir un manyà pacient. La possible acció de piquets neguiteja Baio. Com a mesura dissuasiva, es tanquen els llums exteriors i s'abaixen les persianes de plàstic. L'oficina ha de semblar somorta però no barrada. La resta d'entitats financeres del Passeig opten igualment per funcionar d'una manera discreta.

—Fins que no passin els piquets, més val no jugar-se-la —sentencia el director de la sucursal de Banca Catalana—. Només faltaria que ens empastifessin les parets i els veïns se'm queixessin.

—...?

—Sí els piquets embruten la façana, ho haurà de pagar la comunitat de veïns i me'n faran responsable per haver obert l'oficina. A més, és veritat que amb els caixers automàtics et pots passar un dia sense entrar al banc.

Falten pocs minuts per a les 9.00 am Robert Baio ha fet una volta pel centre del territori comercial on podria haver-hi aldarulls: la plaça d'Eivissa, el carrer de Dante, el carrer de Tajo i aquest passeig Maragall que es coneix pam a pam. A un cantó —el barri de la Font d'en Farga, 40 milions una torreta agraciada—, els rics. A l'altre —sota el Turó de la Peira, 6 milions un pis corcat— els pobres. Tots amb una llibreta de La Caixa. Mentre el sol despunta a totes dues vores de l'espectre social, el carrer s'omple de gent i els negociants, sempre

liar: perdre un dia de sou implica, en funció de la jerarquia, un descompte entre 10.000 a 15.000 pessetes. Durant tot el dia, clients de tot arreu s'acosten a petar la xerrada amb el delegat. Hi ha temps i poca feina. Al despatx de Robert Bailo, s'hi discuteix de tot, però aquest dijous no es concreta gaire: "Son més aviat visites terapèutiques". A la tarda, tal com tenia previst des de feia setmanes, el delegat de l'agència 0593 visita el dentista. L'odontòleg està exasperat. Una multitud de pacients han exigut cita per aquest dijous i ja porta dues

CARME PUÉRTOLAS

Robert Bailo: "La vaga produirà una gran frustració".

amb l'ai al cor, es disposen a fer calaix. Tothom espera la visita dels piquets que s'han concentrat al metro de la plaça d'Eivissa però el desplegament d'efectius policíacs al voltant dels vaguistes tranquil·litza les forces vives que transmeten, de botiga en botiga, la consigna del no passa res: aquest cop, les forces de seguretat protegiran l'ordre públic.

9.00 del matí. L'agència 0593 comença la rutina diària. Ingressar, treure i moure diners. Els quatre treballadors de la plantilla, incloent-hi els simpatitzants de Comissions Obreres, han vingut a pensar. En tota la zona, només han faltat quatre empleats. Per a la principal entitat financera de Catalunya, la vaga general del 27 de gener és un petit tràmol sense importància. Per als partidaris de la vaga general, esdevé una amarga punyalada a l'economia fami-

hores de retard sobre l'horari previst de consultes. De retorn a l'oficina, la llum del sol abandona Barcelona. Robert Bailo es pregunta on caram s'han ficat els piquets informatius. Ell no els ha vist. En fi...

—Un dia d'operativa normal.

(A les 11.30 am, un grup de trenta sindicalistes passa davant l'agència 0593 de La Caixa. Ni s'hi fixen. Porten la policia enganxada als talons i la desgana pintada al rostre. El periodista es desespera:

—Per què no ataqueu bancs i caixes? No veieu que estan tots oberts!

—No val la pena. A ells els és igual tot. Són com funcionaris i es pensen que els motius d'aquesta vaga no els afecten. Hi ha altres maneres de perdre el temps.

I continuen passeig avall.)

Oriol M. Vilaplana